

Repertoriumnummer
2024 /
Datum van uitspraak
13 maart 2024
Rolnummer

☐ Mededeelbaar aan de
ontvanger

Eindarrest
- Openbaar ministerie

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op	op	op
€	€	€
BUR	BUR	BUR

Hof van beroep
Antwerpen

Arrest

familiekamer F4E
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

B.H., [rijksregisternummer], wonende te [België],
appellante,

in persoon aanwezig en bijgestaan door mr.[...], advocaat te [adres]

tegen het vonnis van de AF9 kamer van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afd.
Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank van 17 oktober 2023, aldaar gekend onder het
rolnummer [...]

tegen

A.K., [rijksregisternummer], wonende te [Nederland], doch thans keuze van woonst doende
bij zijn raadsman hierna vermeld,
geïntimeerde,

in persoon aanwezig en bijgestaan door mr. [...] loco mr.[, advocaat [...]te [adres]

oooo

1. Feiten en voorgaanden

Mevrouw H.B. (hierna appellante, moeder of mevrouw) en mijnheer K.T. (hierna
geïntimeerde, vader of mijnheer) zijn gehuwd te Antwerpen op [...] 2020. Uit dit huwelijk
werd één kind geboren [3 jaar], met name S.,

Op 22 oktober 2021 legde vader een verzoekschrift neer ter griffie van de rechtbank
Rotterdam teneinde de echtscheiding en voorlopige maatregelen te bekomen.

Op 14 februari 2022 werd door moeder een tegenvordering gesteld om een
onderhoudsbijdrage te bekomen voor de minderjarige, doch zij deed afstand van deze
vordering zodat hierover door de rechtbank Rotterdam niet werd geoordeeld.

Op 20 juni 2022 startte moeder bij wijze van dagvaarding huidige procedure in België
teneinde een onderhoudsbijdrage voor de minderjarige te bekomen.

Bij beschikking van de rechtbank Rotterdam van 13 januari 2023 werd de echtscheiding
tussen partijen uitgesproken en werd het ouderschapsplan tussen partijen gehomologeerd.

Daarbij werd geen uitspraak gedaan over een mogelijke onderhoudsbijdrage, aangezien deze niet voorzien was bij het ouderschapsplan en de vordering hieromtrent niet langer hangende was voor de Nederlandse rechtbank.

Bij vonnis van familierechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen van 17 oktober 2023 werd vader veroordeeld tot het betalen van een all-in onderhoudsbijdrage van 55 euro per maand, meer de helft van de medische- en paramedische kosten, vanaf de dagvaarding.

2. Vorderingen in graad van beroep

Appellante tekende op 13 december 2023 hoger beroep aan tegen het laatstgenoemde vonnis.

Zij vordert bij laatste besluiten de all-in onderhoudsbijdrage te betalen door vader te verhogen naar 375,00 euro per maand.

Geïntimeerde vordert het hoger beroep van appellante af te wijzen als ongegrond.

Hij vraagt zijn incidenteel beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren ,

Het bestreden vonnis te horen hervormen en opnieuw recht doende

de vorderingen van appellante onontvankelijk en ontoelaatbaar te verklaren wegens internationale (territoriale) onbevoegdheid om kennis te nemen van haar vorderingen, nu de Nederlandse rechter in de rechtbank Rotterdam, afdeling Rotterdam, bevoegd was, minstens de vorderingen van appellante als uiterst onredelijk en ongegrond af te wijzen.

3. Wat betreft de ontvankelijkheid

Er wordt geen betekening voorgelegd van het bestreden vonnis en partijen houden voor dat het vonnis niet betekend is.

Het hoger beroep, evenals het incidenteel beroep, is regelmatig is naar vorm en termijn, en toelaatbaar.

4. Over de internationale rechtsmacht

De betwisting gevoerd door vader betreft de internationale rechtsmacht van de Belgische rechter om te oordelen over dit geschil.

Net als in eerste aanleg meent hij dat de Nederlandse rechtbank bevoegd zou zijn om kennis te nemen van de vordering tot het bekomen van een onderhoudsbijdrage voor de minderjarige.

Terecht heeft de eerste rechter geoordeeld dat de Belgische rechtbank over internationale rechtsmacht beschikt.

Deze beslissing wordt bevestigd.

Het is correct dat voor de rechtbank van Rotterdam een procedure hangende was met het oog op de echtscheiding en de voorlopige maatregelen, voorzien in het ouderschapsplan.

De bevoegdheid van de Nederlandse rechter om hierover uitspraak te doen staat niet ter discussie.

In zoverre er initieel sprake was van aanhangigheid (artikel 12 Verordening 4/2009 van de Raad van 18 december 2008 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen, en de samenwerking op het gebied van onderhoudsverplichtingen) en de Belgische rechter als laatst aangezochte rechter verplicht was zijn beslissing aan te houden, wordt vastgesteld dat uit de beschikking van de rechter in Rotterdam van 13 januari 2023 duidelijk blijkt dat moeder reeds afstand had gedaan van haar vordering tot het bekomen van een onderhoudsbijdrage, waardoor de Nederlandse rechtbank in Rotterdam hierover geen uitspraak meer kon doen.

De Belgische rechter diende gelet op de beslissing van 13 januari 2013 geen toepassing te maken van artikel 12.2 van de Verordening 4/2009.

Gelet op het feit dat moeder intussen met de minderjarige woonachtig was in België, heeft zij bij dagvaarding van 20 juni 2022 deze vordering voor de Belgische rechtbank ingesteld.

Dat appellante zich schuldig zou hebben gemaakt aan een ongeoorloofde overbrenging van de minderjarige, zoals geïntimeerde voorhoudt, zodat toepassing diende te worden gemaakt van artikel 10 b van de Brussel IIbis Verordening (thans vervangen door Verordening 2019/1111 van 25 juni 2019), wordt door hem op geen enkele wijze aangetoond.

Moeder heeft als onderhoudsgerechtigde haar gewone verblijfplaats in België, waardoor de familierechtbank Antwerpen, en thans het hof van beroep Antwerpen, bevoegd is om kennis te nemen van de voorliggende vordering op basis van artikel 3, b) van de Verordening nr. 4/2009.

Ten onrechte verwijst geïntimeerde tenslotte naar de door partijen gemaakte forumkeuze.

Voor zover er sprake zou zijn van een forumkeuze betreffende de onderhoudsverplichting ten overstaan van S., wordt door appellante terecht verwezen naar artikel 4.3. van de Verordening 4/2009.

Volgens deze bepaling is de mogelijkheid tot forumkeuze niet van toepassing op onderhoudsverplichtingen ten aanzien van een minderjarige onder de 18 jaar.

Het incidenteel beroep van geïntimeerde faalt op dit punt.

5. Beoordeling ten gronde

5.1.

Ten gronde betwist geïntimeerde ten onrechte dat er geen sprake is van gewijzigde omstandigheden tegenover het ogenblik dat partijen het ouderschapsplan ondertekenden.

Het ouderschapsplan bevatte immers geen enkele bepaling omtrent enige onderhoudsbijdrage voor S.

5.2.

Inhoudelijk wordt door geïntimeerde geen betwisting gevoerd over de bepaling van de onderhoudsbijdrage.

Appellante betwist de door de eerste rechter toegekende onderhoudsbijdrage, die volgens haar dient te worden verhoogd.

De principes voor het bepalen van de onderhoudsbijdrage werden correct uiteengezet door de eerste rechter.

Het hof treedt appellante bij in haar stelling dat de door de eerste rechter weerhouden inkomsten van partijen - als één van de parameters voor het bepalen van de onderhoudsbijdrage - dienen te worden herbekeken.

Moeder is invalide en ontvangt een netto belastbare uitkering van gemiddeld zo'n 2.800 euro per maand, zoals vermeld in het bestreden vonnis.

Moeder legt eveneens de aanslagbiljetten in de personenbelasting voor waaruit blijkt dat na de aanslag in de personenbelasting zij over een gemiddeld maandelijks inkomen beschikt van 2.280,00 euro.

Uit de stukken van moeder blijkt zij een groeipakket te ontvangen van 247,16 euro per maand, inclusief een sociale toeslag van 70,50 euro per maand (zie www.groeipakket.be). Deze sociale toeslag komt in principe toe aan de onderhoudsgerechtigde, zijnde moeder.

Deze sociale toeslag werd dan ook bij het inkomen van moeder gerekend, zodat in haar hoofde rekening gehouden met een gemiddeld maandelijks inkomen van 2.350,00 euro.

Vader brengt loonfiches bij waaruit blijkt dat hij 1.457,00 euro netto verdient.

Anders dan in het bestreden vonnis vermeld betreft dit geen voltijdse tewerkstelling, doch een tewerkstelling van slechts 15 dagen per maand.

Hij verklaart ter zitting niet voltijds te kunnen werken wegens arbeidsongeschiktheid, maar brengt hiervan geen stukken bij.

Het hof gaat er dan ook vanuit dat vader in de mogelijkheid is om voltijds te werken.

Bij een voltijdse tewerkstelling van gemiddeld 20 dagen per maand, wordt het nettoloon van vader geraamd op zo'n 1.820 euro per maand, te vermeerderen met vakantiegeld van 8% (aangezien vader in Nederland werkt).

Het verdienvermogen van vader wordt geraamd 1.966 euro per maand.

Niet al deze inkomsten zijn besteedbaar, er dient rekening gehouden te worden met de minimale vaste leefkosten, waaronder de woonkosten.

Appellante houdt voor alleenstaande te zijn met een huurlast van 1.000 euro per maand. Zij brengt een huurovereenkomst bij. Ter zitting betwist, noch ontkent zij evenwel de stelling van geïntimeerde dat de verhuurder haar eigen moeder is. Uit de huurovereenkomst blijkt inderdaad dat de verhuurder op hetzelfde adres woonachtig zijn, namelijk [woonplaats].

Uit de huurovereenkomst is niet af te leiden of het gaat om meerdere wooneenheden. In elk geval is de hoge huurprijs van 1.000 euro een arbitrair gegeven, gelet op de verhouding tussen verhuurder en huurder.

Betaling van nutsvoorzieningen door appellante worden evenmin voorgelegd.

Het hof houdt in hoofde van moeder dan ook rekening met een forfaitaire woonlast, geïnspireerd op het leefloon als kostendelend samenwonende.

Voor de bepaling van de onderhoudsbijdrage wordt enkel rekening gehouden met de niet verminderbare minimale leefkosten.

De kost van de autolening waarmee appellante verzoekt rekening te houden, hoort daar niet bij.

Vader is alleenstaande en betaalt een maandelijkse huishuur van zo'n 580 euro per maand.

Er wordt een bedrag van 619,00 euro weerhouden in hoofde van beide partijen, aangezien moeder beschouwd wordt als kostendelend samenwonende en gelet op de hoger vermelde huurlast van vader.

Bijgevolg zijn er voor moeder besteedbare middelen ten belope van 1.731,00 euro per maand en voor vader van 1.347,00 euro per maand.

Op basis van bovenstaande gegevens wordt het aandeel in de gezamenlijke middelen voor vader geraamd op 44 % en voor moeder op 56 %.

De kinderkost werd door de eerste rechter begroot op 600,00 euro per maand. Hierop worden geen opmerkingen geformuleerd door partijen. Het hof herneemt deze kost.

Rekening houdend met de inkomsten van partijen, het groeipakket en berekend aan een percentage van het globaal gezinsinkomen (rekening houdende met de leeftijd en het aantal kinderen), is dit bedrag niet overdreven (zie ook: Hobin. R., Onderhoudsbijdragen voor kinderen – een rekenkundige benadering voor rechtspractici, T. Fam. 2019/10, 274).

In het ouderschapsplan werd voorzien dat S. één weekend om de 14 dagen bij vader verblijft. Dit wordt op heden ook zo uitgevoerd. Het is niet duidelijk wat de vakantieregeling is voor S. Op basis van de gekende gegevens, werd de bijdrage in natura van vader door de eerste rechter geraamd op 15 % gemiddeld (25 % verblijfsgebonden kosten en 5 %

verblijfsoverschrijdende kosten), wat door partijen niet wordt betwist en bijgevolg wordt bevestigd.

Rekening houdend met de financiële noden van de kinderen, de wederzijdse mogelijkheden van de ouders, de bijdrage in natura van beide ouders en de mogelijkheid tot gedeeltelijke fiscale recuperatie, dient de onderhoudsbijdrage in hoofde van vader begroot te worden als volgt: ((kinderkost-kinderbijslag) x procentueel aandeel in de samengevoegde middelen) – procentuele bijdrage in natura in de kinderkost).

Dit betekent in deze zaak volgende berekening: $((600-176,66) \times 44 \% - (15 \% \text{ van } 600 \text{ €})) = 96,26$ euro per maand.

5.2.

In het bestreden vonnis werd vader veroordeeld tot een all-in onderhoudsbijdrage.

Over het behouden van een all-in onderhoudsbijdrage bestaat er tussen partijen geen discussie.

De buitengewone kosten betreffen de kosten voorzien in de bepalingen van het KB van 22 april 2019 tot vaststelling van de buitengewone kosten die voortvloeien uit artikel 203, § 1 oud Burgerlijk Wetboek, waarbij tevens rekening dient te worden gehouden met zowel de schoolpremie als de sociale en fiscale voordelen. Partijen leggen hieromtrent echter geen stukken neer.

Mede gelet op de nog jonge leeftijd van S., bevestigt het hof de raming van de maandelijkse buitengewone kosten door de eerste rechter op 50,00 euro, waarvan het aandeel van vader 44 % of 22,00 euro bedraagt.

Gelet op de hierboven geschetste middelen van partijen, dienen de buitengewone kosten voor 44 % door vader en voor 56 % door moeder te worden gedragen.

Vader dient dan $96,26 + 22,00 =$ afgerond 118,00 euro per maand te betalen.

5.3.

De verdeling van de medische- en paramedische kosten bij helften staat niet ter discussie en wordt dan ook bevestigd.

5.4.

Aangezien partijen elk omtrent enig punt in het ongelijk werden gesteld, worden de gerechtskosten tussen hen verdeeld zoals hierna bepaald.

Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Verklaart het hoger beroep en gedeeltelijk gegrond.

Verklaart het incidenteel beroep ontvankelijk, doch ongegrond.

Hervormt gedeeltelijk het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen , sectie familie- en jeugdrechtbank van 17 oktober 2023.

Veroordeelt vader tot een all-in onderhoudsbijdrage van 118,00 euro per maand, meer de helft van de medische- en paramedische kosten, vanaf de inleidende dagvaarding.

Bevestigt het bestreden vonnis voor het overige, binnen de perken van het hoger beroep.

Verwijst iedere partij tot de eigen kosten van het hoger beroep.

Veroordeelt appellante en geïntimeerde elk tot betaling van 200 euro rolrecht in hoger beroep, te voldoen aan de FOD Financiën, na uitnodiging daartoe.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van **13 maart 2024** door

Familie- en jeugdrechter in hoger beroep
Griffier

